

overfor de udfædte Reformer i visse Embeds-
classers Lønningsmaade, og derved hødes til
at faae stivere paa Forslag, som vi dog ikke i
Et og Alt kunne tiltræde; thi, som det er de
ærede Forslagsstillere bekendt, er det egentlig
ikke mig med saaledes at gaae ind paa et fore-
løbigt Forslag om Geistlighedens Lønning, uden
at der er givet Bestemmelser om, hvorledes
der overhovedet skal forholdes med de dertil,
hidtil fra Statens Side henlagte Indtægtskil-
der. Det var i den Henseende, at jeg fore-
traa den Medaction af § 29, som ved anden
Behandling kom ind i Loven.

Ordføreren: Hvad angaaer Forslaget
af 15 Medlemmer til § 20, skal jeg blot bringe
i Erindring, at det gaaer ud paa at gjenoptage,
hvad der blev forkastet ved anden Behandling.
Der stod dengang 1,000 Rb., og de ærede
Medlemmer foreslaae nu atter at indsætte dette
Beløb; men det kan jeg dog ikke troe vilde
være rigtigt efter hvad der foreligger (Zahl:
Sagen var dengang ikke rigtigt oplyst!). Den
ærede Rigsdagsmand siger, at Sagen var ikke
rigtigt oplyst; vi have nu hørt en heel Deel
om Sagen her i Aften, og det forekommer mig
dog, at deraf fremgaaer, at et Beløb af 800
Rb. er tilstrækkeligt; thi naar den ærede Jus-
titsminister har sagt, at han gjerne modtager de
1,000 Rb., da er dette jo Noget, man kunde
vide, førend han udtalte sig; men naar han
selv har indskrænket sig til at forlange 800 Rb.,
troer jeg, man kan være sikker paa, at naar
man giver dette Beløb, giver man tilstrækkeligt. —
Det er ganske vist, hvad den ærede sidste Taler
gjorde opmærksom paa, at Ministeriets Hold-
ning ligeoverfor de to væsentlige Punkter, som
her foreligger, maa gjøre os meget forsigtige
med at opgive Noget af det, som her er bragt
i Forslag; thi, saalænge der har været Tale
om nye Lønningslove, hvorved Embedsmændenes
Lønning skulde forhøjes, har det stadigt været
bragt i Erindring fra flere Medlemmers Side
her i Thinget, at man kun i Tiden kunde komme
ind paa nye Lønningslove, hvorved Embeds-
mændenes Gage forhøiedes, under Forudsætning
af, at disse uheldige Lønningsmaader for juri-
diffe og geistlige Embeder bleve forandrede, og
at man gjennem disse Reformer ventede at see

Sagen saaledes afgjort, at man derved kunde
komme til at lade den øvrige Embedsstand til-
flyde forhøiede Gager.

Det har bestandigt været Forudsætningen, og
det er endnu Forudsætningen hos mig og mange
Flere, at der ikke er tilstrækkelig Grund til, eller
at man ikke kan nu, Alt vel overveiet, forsvare
at gaae ind paa disse Lønninger, som her ere
fastsatte i Loven, uden at man med det Samme
sikres, om man end skal vente noget, en Gjen-
nemførelse af disse to Reformer; det er under
den Forudsætning, at jeg har givet min Stemme
og fremdeles giver min Stemme til disse Love.
Naar den ærede Minister gjør gjældende, at
med Hensyn til de juridiske Embedsmænd kan
denne Sag meget godt ordnes paa andre Maa-
der end ved Finantsloven, og han derhos har
erklæret, at han ingen Anledning fandt til her
at nævne disse Maaeder, saa maa den ærede
Minister tilgive, at jeg ikke sætter Vid til disse
andre Maaeder, naar jeg ikke hender dem; naar
den ærede Minister ingen Anledning finder til
her at oplyse os om sin Mening, saa kunne
vi heller ikke her finde Anledning til at
troe, at de Midler, han mulig tænker paa,
ville være de rigtige. Ordene „ingen Anled-
ning" maae altsaa gjøre, at de finde deres
Sidestykke fra vor Side. Hvad enten der
staaer i dette Forslag, at det ordnes gjennem
Finantsloven, indtil en Lønningslov er ud-
kommen, eller ikke, er det lige klart, at Sagen
ikke kan ordnes paa anden Maaede, end at det
i alt Fald maa komme under Behandling i
Finantsloven; det maa det komme under Over-
veielse, enten det er foreskrevet eller ikke, efter-
haanden som disse Embedsmænd gaae over til
at blive fastlønnede, istedetfor som hidtil at løn-
nes ved Sportler og Naturalhjælper; det kan
jo ikke ordnes, uden at der kommer Begjæring
gjennem Finantsloven. Naar den ærede Mi-
nister nu modsætter sig at gaae ind derpaa,
saa maa man være en stærk Tvivl om, at det
virkelig er hans alvorlige Villie at ville gaae
ind paa denne Reform. Jeg tillod mig særligt
ved anden Behandling at lægge særdeles Vægt
paa, at naar dette Forslag ikke vedtages, kan
enhver følgende Minister fravige den nu be-
stemte Fremgangsmaade og lade det blive, som